

NA DRUHÝ POKUS

— T. L. SWANOVÁ —

metafora

NA DRUHÝ POKUS

— T. L. SWANOVÁ —

T. L. SWANOVÁ
NA DRUHÝ POKUS

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 166. publikáciu

Z anglického originálu *The Takeover*, vydanú vydavateľstvom Montlake, Seattle,
v roku 2020, do slovenčiny preložila Marta Maňáková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 432
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © 2020 by T L Swan
Published by Montlake, Seattle, USA
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
Cover design © The Brewster Project, 2020

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Marta Maňáková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-525-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-524-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-523-1 (print)

*Túto knihu by som chcela venovať abecede,
ktorej dvadsaťšesť písmen mi zmenilo život.
V týchto dvadsiatich šiestich znakoch som sa našla
a teraz žijem svoj sen.
Keď si budete nabudúce opakovať abecedu,
spomeňte si na jej moc.
Ja to robím každý deň.*

KAPITOLA 1

Na stole mi zabzučí telefón. „Prosím?“ ohlásim sa.

„Ahoj, na linke dva máš Tristana Milesa,“ oznámi mi Marley.

„Povedz mu, že mám veľa práce.“

„Claire,“ vyhrkne a potom sa významne odmlčí. „Tento týždeň volá už tretí raz.“

„No a?“

„No a onedlho ho to prestane baviť.“

„A čo tým chceš povedať?“ odvrknem podráždene.

„Chcem tým povedať, že tento týždeň sme vyplácali mzdy z kontokorentného úveru. Viem, že si to nechceš priznať, ale máme problémy, Claire. Musíš ho aspoň vypočuť.“

Unavene si vzdychnem a dlaňou si pretriem tvár. Viem, že má pravdu. Naša spoločnosť Anderson Media sa topí. Zostáva nám posledných tristo zamestnancov z pôvodných šesťsto. Miles Media krúžia okolo nás ako hladný vlk už niekoľko mesiacov, sledujú nás a vyčkávajú na vhodný okamih, keď nám zasadia smrtiaci úder. Ich alfa samcom nie je nik iný než Tristan Miles, šéf akvizícií a úhlavný nepriateľ všetkých topiacich sa firiem sveta. Ako pijavica sa prisaje k spoločnostiam, keď klesnú na dno, vysaje ich, roztrhá a potom ich vďaka svojim bezodným finančným zdrojom zmení na svoj úspech.

Je to slizký had. Zneužíva slabosti druhých a inkasuje za to milióny dolárov ročne. Je to bohatý rozmazaný hajzel s povestou nebezpečne inteligentného a tvrdého človeka bez štipky svedomia.

Zosobňuje všetko, čo na biznise nenávidím.

„Len si ho vypočuj, nič viac nežiadam. Nikdy nevieš, aká ponuka z neho vypadne,“ presviedča ma Marley.

„No tak,“ zašomrem. „Obe predsa vieme, o čo mu ide.“

„Claire, prosím. Predsa nechceš prísť o strechu nad hlavou. To nedovolím.“

Zmocní sa ma smútok. Čo som to urobila? „Tak dobre, vypočujem si ho. No tým sa to skončí,“ privolím neochotne. „Dohodni mi s ním stretnutie.“

„Jasné, super.“

„Veľmi sa neteš,“ napomeniem ju. „Robím to len preto, aby som ti zatvorila ústa, jasné?“

„Samozrejme, odteraz mám ústa na dva zámky. Čestné slovo.“

„Len aby,“ usmejem sa. „Pôjdeš so mnou?“

„Počítaj so mnou, neboj sa. Strčíme tomu nafúkancovi jeho šekovú knižku až tam, kde slnko nedosvieti.“

Pri tej predstave sa zasmejem. „Tak fajn, dohodnuté.“

Zložím a vrátim sa k rozpisanej reportáži. Kiežby už bol piatok a ja som sa nemusela aspoň pár dní obávať o Anderson Media a účty.

Už iba štyri dni.

* * *

V utorok dopoludnia spolu s Marley odhodlane kráčame po ulici na miesto nášho stretnutia. „Zopakuj mi, prečo sa musíme vláčiť až sem?“ frflem.

„Chcel sa stretnúť na neutrálnej pôde. Zarezervoval stôl v reštaurácii *Bryant Park Grill*.“

„To je čudné, veď nemáme rande,“ zachichočem sa.

„Zrejme to bude súčasť jeho veľkého plánu.“ Marley zdvihne ruky a naznačí nad nami dúhu. „Neutrálna pôda,“ prednesie dramaticky a užasnuto vyvalí oči. „A potom nás obe obtiahne o všetko.“

„S úsmevom na tvári,“ dodám sucho. „Bože, už teraz ho neznám.“

Marley sa zasmee, ale hneď ma zase zvozí. „A preto nezabúdaj na našu stratégiu,“ poučuje ma počas chôdze.

„Veď dobre.“

„Pripomeň mi to ešte raz... Nech si to zapamätám.“

Usmejem sa. Marley je popletená. Rozkošná a popletená, treba dodať. „Zostať pokojná, nedať sa vyprovokovať. Nehovoriť rovno nie a nechať si ho v zálohe ako poistku.“

„Uhm, to je fajn plán.“

„Mal by fungovať... Sama si ho vymyslela.“ Medzitým prídeme k reštaurácii. Vyberiem pudrenku so zrkadielkom a upravím si rúž. Tmavé vlasy som si vyčesala do voľného uzla. Mám na sebe tmavomodrý kostým s béžovou hodvábnou blúzkou, klasické lodičky na vysokých podpätkoch a perlové náušnice. Decentné oblečenie, aby ma bral vážne. „Vyzerám dobre?“ overujem si.

„Si strašne sexi.“

Zatvárim sa vydesene. „Ja však nechcem vyzerat' na zjedenie, Marley. Chcem vyzerat' drsne.“

Urobí na mňa príslušnú grimasu. „Si drsniačka,“ zavrčí ako stará metalistka a udrie si pästou do otvorenej dlane. „Úplná železná panna.“

Usmejem sa na svoju úžasnú kamarátku. Má žiarivo červené krátke strapaté vlasy v punkovom štýle a módne ružové mačacie okuliare. Obliekla si červené šaty a pod ne jasnožltú blúzku. K tomu má červené pančuchy a topánky. Je taká štýlová, až to pôsobí výstredne. Marley je moja najlepšia kamarátka, moja dôvernica a najväčšia pracantka vo firme. Za posledných päť rokov ma ani raz nenechala v kaši. Jej priateľstvo je dar a ja nemám ani poňatia, čo by som si bez nej počala.

„Pripravená?“ opýta sa.

„Uhm. Sme tu o dvadsať minút skôr – chcela som prísť prvá. Mať náskok.“

Spustí plecيا. „Keď sa ťa opýtam, či si pripravená, máš odpovedať: ‚Pripravená som sa už narodila.‘“

Prešmyknem sa okolo nej. „Podme mu to spočítať.“

Vystrieme sa, psychicky sa pripravíme a vojdeme do foyer. Čašník sa na nás usmeje. „Dobrý deň, dámy. S čím vám môžem pomôcť?“

„Ehm,“ obzriem sa na Marley. „Máme tu s niekým stretnutie.“

„S pánom Tristanom Milesom?“

Zamračím sa. Ako to mohol vedieť? „Áno... S ním.“

„Má hore zarezervovaný súkromný salónik,“ ukáže rukou na schody.

„Aha, ako inak,“ zamrmlm si popod nos.

Marley znechutene ohrnie pery a spoločne vyšliapeme po schodoch. Poschodie zívá prázdnotou. Poobzerám sa okolo seba a na terase zbadám telefonujúceho muža. Dokonale ušitý tmavomodrý oblek, vyžehlená biela košeľa, vysoký, s dobrou postavou. Tmavohnedé vlasy má hore trochu dlhšie a vlnité. Vyzerá skôr ako model z časopisu než ako slizký had.

„Ty kokos! Ten je krásny,“ zašepká vzrušene Marley.

„Zavri zobák!“ zahriaknem ju v panike, že ju začuje. „Láskavo sa ovládaj.“

„Bože, veď viem,“ štuchne do mňa laktom a ja jej to vrátim.

Odrazu sa otočí, venuje nám široký úsmev a zdvihne ukazovák, aby naznačil, že sa nám bude čoskoro venovať. Falošne sa naňho usmejem a on sa k nám obráti chrbtom, aby pokojne dokončil rozhovor. Pohľadom mu vypaľujem diery do chrbta a moja nenávisť voči nemu narastá. Ako sa opovažuje nechať nás čakať?

„Ani slovo,“ varujem Marley.

„A môžem zapísať?“ zašepká, pričom z neho nespúšťa obdivný pohľad. „Na ulici by som naňho rozhodne zapískala. Či už je hajzel, alebo nie je.“

Unavene si pomasírujem koreň nosa – už teraz je to katastrofa. „Prosím ťa, hlavne buď ticho,“ pripomeniem jej znovu.

„Dobre, dobre,“ sľubuje a naznačuje, že si zapína ústa na zips.

Medzitým zloží a vykročí k nám. Je zosobnením sebadôvery. So žiarivým úsmevom mi podáva ruku. „Dobrý deň, som Tristan Miles.“ Má jamky na lícach, ostro rezanú čeľusť, belostne biele zuby a...

Podávame si ruky. Tá jeho je silná a veľká a ja vzápätí pocítim sexuálnu príťažlivosť, ktorá z neho sála. Iskra, ktorá medzi nami preskočí, ma prinúti podvedome odstúpiť. Nechcem, aby si všimol, že ma zaujal. „Dobrý deň, som Claire Andersonová. Teší ma,“ poviem a ukážem na Marley. „A toto je Marley Smithsonová, moja pravá ruka.“

„Dobrý deň, Marley,“ usmeje sa na ňu. „Rád vás spoznávam.“ Nazačí rukou k stolu. „Posaďte sa, prosím.“

So srdcom v hrdle si sadnem. Skvelé. Akoby nestačilo, že som vyvedená z miery. Navyše sa z neho vykľuje sviniar krásavec.

„Kávu, čaj?“ ukazuje na pripravený podnos s občerstvením. „Dovoliť som si objednať čaj.“

„Kávu, prosím,“ poviem. „Len s mliekom.“

„Pre mňa to isté,“ dodá Marley.

Pozorne nám obom naleje kávu a naservíruje ju aj s tanierikom, na ktorom sú zákusky.

Musím sa zdržať, aby som nepovedala niečo protivné. Nakoniec sa usadí oproti nám. Jednou rukou si rozopne sako a s určitou eleganciou sa pohodlne uvelebí na kaviarenskej stoličke. Zdvihne ku mne pohľad. „Rád vás konečne spoznávam, Claire. Veľa som o vás počul.“

Podráždene zdvihnem obočie. Navyše má chrapľavý a zmyselne mužný hlas. „Podobne,“ odvrknem.

Nenápadne si ho premeriam a všimnem si zlaté manžetové gombíky s čiernym ónyxom a masívne rolexky. Všetko na ňom páchne peniazmi. Vôňu jeho parfumu budem zo seba zmývať ešte týždeň. Snažím sa ju nevdychovať, ale ako sa to dá, keď je nadpozemská? Úkosom pozriem na Marley, ktorá ho hltá očami a neprítomne sa naňho usmieva. Je doňho zabuchnutá.

Skvele.

Opríe sa o operadlo, uvoľnený a sebaistý, chladný a vypočítavý. „Ako sa máte?“

„Výborne, ďakujem za opýtanie,“ odpoviem ľahko podráždene. „Mohli by sme prejsť rovno k veci, pán Miles?“

„Tristan,“ opraví ma.

„Tristan,“ zopakujem. „Prečo ste tak trvali na našom stretnutí? Čo vás prinútilo volať mi za posledný mesiac päťkrát za týždeň?“

Ukazovák si prejde po plných perách, akoby sa snažil zamaskovať pobavenie, a nedovolí mi uhnúť pohľadom. „Nejaký čas už Anderson Media sledujem.“

Nadvihnem obočie, pretože jeho tón sa mi ani trochu nepáči. „Prosím, prezradíte mi, na čo ste prišli?“

„Že každý mesiac prepúšťate.“

„Reorganizujeme.“

„Nie z vlastnej vôle.“

Niečo na ňom ma hrozne šťve.

„Vaša ponuka ma ani trochu nezaujíma, pán Miles,“ preruším ho. Marley ma pod stolom kopne do členka, až ma trochu mykne. *Au...* to bolelo. Pozriem na ňu a ona nenápadne vyvalí oči v dohovorenom signáli *zavri zobák*.

„Ako ste prišli na to, že mám pre vás nejakú ponuku?“ ozve sa krásavec chladne.

Koľkokrát už musel viesť tento rozhovor? „A vari nemáte?“

„Nie,“ povie a odpije si z kávy. „Chcem vašu spoločnosť kúpiť, ale neponúkam nijaké voľné vstupenky.“

„Samozrejme,“ precedím cez zuby.

Marley ma znova kopne. Dopekla, to bolelo. Vrhnem na ňu podráždený pohľad a ona predstiera milý úsmev. *Zachovaj si nadhľad*, naznačí mi pohľadom.

„A čo myslíte tými voľnými vstupenkami, pán Miles?“

„Tristan,“ opraví ma znova.

„Budem vás volať, ako sa mi zachce,“ odvrknem.

Usmeje sa tak pomaly a zmyselne, akoby si užíval každú minútu nášho rozhovoru. „Vidím, že ste vášnivá žena, Claire, a to je obdivuhodné, ale odložme emócie nabok. Porozprávajme sa vážne.“

Pevne zovriem pery, aby som sa udržala.

„Posledné tri roky je vaša spoločnosť vo veľkej strate. Na všetkých frontoch vás opúšťajú reklamní inzerenti.“ Prstami jednej ruky si podoprie hlavu a pozorne sa na mňa zahľadí. „Povedal by som, že čísla sú vašou nočnou morou.“

Pod jeho prenikavým pohľadom sťažka prehltnem.

„Dokážem vás toho bremena zbaviť a vy si môžete vziať zaslúženú dovolenku.“

Cítim, ako mi hnev zvyšuje tlak. „To by sa vám páčilo, však? Hrať sa na ľudomila, ktorý ma zbaví môjho bremena. Pricválať na bielom koni a zachrániť kráľovstvo.“

Díva sa na mňa a po tvári mu preletí úsmev.

„Svoju spoločnosť podržím, aj keby to malo byť to posledné, čo urobím,“ zavrčím a vzápätí pocítim takú ostrú bolesť v členku, až nadskočím. Dochádza mi trpezlivosť. „Prestaň do mňa kopať, Marley!“ oborím sa na ňu.

Ten had sa na tom zasmee a prebehne medzi nami pohľadom. „Len tak ďalej, Marley,“ povzbudí ju. „Možno dostane rozum.“

Otrávene zagúľam očami. Cítim sa trápne, že ma moja asistentka tajne kope pod stolom.

Miles sa nakloní ponad stôl a v očiach mu zasvieti nové odhodlanie. „Claire, vyjasnime si jednu vec. Vždy dostanem, čo chcem. A teraz chcem Anderson Media. Môžem ju dostať teraz za dobrú cenu, ktorá vám zaručí ochranu, alebo,“ nonšalantne pokrčí plecami, „môžem počkať zhruba šesť mesiacov, kým k vám vtrhnú exekútori, a kúpiť ju za pár drobných. A ešte budete aj v bankrote.“ Zopne pred sebou prsty do striešky a vyzývavo sa na mňa pozrie. „Obaja vieme, že sa blíži koniec.“

„Ty sebecký sviniar,“ zašepkám.

Pyšne sa usmeje a provokatívne vystrčí bradu. „Kam sa podel ľudomil, Claire?“

V ušiach počujem tlkot svojho srdca a moja zlosť postupne narastá.

„Premýšľajte o tom.“ Vyberie vizitku a podá mi ju ponad stôl.

TRISTAN MILES

212-555-4946

„Viem, že ste si taký koniec nepredstavovali, ale prišiel čas pozrieť sa pravde do očí,“ pokračuje.

Dívam sa naňho, ako predtým mnou sedí, chladný a bezcitný, a cítim, ako sa moje emócie blížia k bodu varu.

Naše oči sa do seba navzájom vpíjajú. „Prijmite moju ponuku, Claire. Ešte dnes popoludní vám pošlem hrubý návrh. Budete spokojná.“

Môj pohár trpezlivosti práve pretiekol a aj ja sa nakloním dopredu. „A kto sa podľa vás postará o odkaz môjho manžela, pán Miles?“ zasyčím naňho. „Miles Media to určite nebudú.“

V pokuse o súcitný úsmev skrúti pery. Prvýkrát trochu zneistie.

„Viete vy vôbec niečo o mojej spoločnosti?“

„Samozrejme.“

„V tom prípade určite viete, že ju s láskou vybuodoval môj manžel. Že tvrdo drel celých dvadsať rokov, aby ju vybuodoval od nuly. Že jeho snom bolo odovzdať ju svojim trom synom.“

Tentoraz mu ja nedovoliím uhnúť pohľadom.

„Takže sa, dopekla, neopovažujte,“ tresnem dlaňou do stola a do očí sa mi tisnú slzy, „sedieť tu so samolúbym úškrnom na tvári a vyhrážať sa mi. Pretože, verte či nie... *pán Miles*... to, čím ma tu strašíte, nie je ani spolovice také strašné ako strata blízkeho človeka.“ Zdvihnem sa. „Ja som už v pekle bola a dokázala som sa odtiaľ vyhrabať. A nedovoliím nejakému rozmazanému sviniarovi, aby ma tu poučoval ako malé decko.“

Naznačí úsmev, ale už v ňom nie je nič samolúbe.

„Už mi nevolajte,“ odporučím mu a odsuniem stoličku.

„Ešte si to premyslite, Claire.“

„Choďte do čerta!“ zavrčím naňho a vyrazím k dverám.

„Viete, ona dnes nemá svoj deň. Určite to ešte zvážime,“ trkoce Marley zahanbene. „Ďakujem za ten zákusok, naozaj bol veľmi dobrý.“

Na schodoch si z líc utriem slzy a vybehnem z reštaurácie. Nemôžem uveriť, že som sa zachovala tak neprofesionálne. Cítim sa nesmierne trápne a zároveň sa mi do očí hrnú ďalšie slzy hnevu.

Marley vybieha za mnou. Radšej mlčí a potom sa rozhliadne po ulici. „Kašli na to, Claire. Práca počká, najskôr sa potrebuješ niečoho napiť.“

Tristan

Stojím pri okne a pozerám na New York. Ruky mám zasunuté vo vreckách a ten zvláštny pocit mi zase vypaľuje diery do žalúdka.

Claire Andersonová.

Krásna, múdra a hrdá.

Nezáleží na tom, kolkokrát som sa na ňu počas posledných troch dní pokúšal zabudnúť – nedá sa to.

Spôsob, akým sa na mňa dívala, ako voňala, ako sa jej pod blúzku rysovali plné prsia...

Ten oheň v jej očiach.

Nepochybne je to najkrajšia žena, akú som v poslednom čase videl, a jej rozčúlené slová mi neprestajne znejú v ušiach:

Takže sa, dopekla, neopovažujte sedieť tu so samolúbym úškrnom na tvári a vyhrážať sa mi. Pretože, verte či nie... pán Miles... to, čím ma tu strašíte, nie je ani spolovice také strašné ako strata blízkeho človeka. Ja som už v pekle bola a dokázala som sa odtiaľ vyhrabať. A nedovolím nejakému rozmazanému sviniarovi, aby ma tu poučoval ako malé decko.“

Sadnem si za pracovný stôl a začnem sa hrať s perom. Premýšľam, čo jej poviem. Musím jej zavolať a nadviazať na náš predošlý rozhovor bez ohľadu na to, ako dopadol. A toho sa práve bojím. S ťažkým povzdychom vytukám jej číslo.

„Kancelária Claire Andersonovej.“

„Dobrý deň, Marley. Tu Tristan Miles.“

„Ach, dobrý deň, Tristan,“ pozdraví ma natešene. „Chcete hovoriť s Claire?“

„Áno, presne tak. Je to možné?“

„Hneď vás spojím.“

„Ďakujem.“

Chvíľu čakám a vzápätí sa ozve: „Haló, tu Claire.“

Zvuk jej hlasu ma prinúti zatvoriť oči. Je taký sexi, trochu chrapľavý, zvodný...

„Dobrý deň, Claire. Tu Tristan.“

„Aha,“ vydýchne a odmlčí sa.

Dopekla! Marley jej nepovedala, kto volá.

Zase ten zvláštny pocit v kostiach. „Len som sa chcel uistiť, či ste po našom stretnutí v poriadku. Mrzí ma, že som vás rozrušil.“ Stiahnem ústa v grimase. *Čo to trepeš? Toto si teda nemal v pláne.*

„Do môjho duševného rozpoloženia vám nič nie je, pán Miles.“

„Tristan,“ opravím ju automaticky.

„Čo by ste potrebovali?“ opýta sa netrpezlivo.

Odrazu mám v hlave prázdno.

„Tristan?“ osloví ma konečne menom.

„Napadlo mi, či by ste so mnou v sobotu nezašli na večeru.“ V šoku zatvorím oči. Čo to zo mňa, preboha, vypadlo?

Chvíľu mlčí a potom prekvapene zareaguje: „Pozývate ma na rande?“

Znovu skrivím tvár do grimasy. „Mrzí ma, ako sme sa rozlúčili. Rád by som to napravil.“

Blahosklonne sa zasmee. „Strieľate si zo mňa, však? S vami by som nešla na večeru, ani keby ste boli posledný muž na zemeguli,“ povie pološepky. „Vaše peniaze ani váš vzhľad na mňa dojem neurobia, pán Miles.“

Zahryznem si do pery. *Au!* „Neberte naše stretnutie osobne, Claire.“

„Pre mňa bolo naše stretnutie veľmi osobné. Bežte si nájsť nejakú inú obeť, ktorá vám naletí na víno a večeru. Nemám ani najmenší záujem randiť s hyenou, ako ste vy.“ Zloží a na druhom konci sa rozhostí ticho.

Neveriacky civiem na telefón v dlani. Jej bojové slová mi vohnali adrenalín do žíl.

Neviem, či som viac v šoku alebo ohromený.

Zrejme oboje.

Ešte nikdy mi nijaká nedala tak rýchlo košom a rozhodne sa so mnou ešte nikdy nikto takto nebavil.

Zapnem počítač a do vyhľadávača napíšem: *Kto je Claire Andersonová?*

KAPITOLA 2

O šesť mesiacov neskôr

Čítam si pozvánku:

OVLÁDNITE SVOJU MYSEL

Božemôj, to sú hlúposti.

Musím sa z toho nejako vyvliecť – nič horšie sa mi hádam ani nemohlo pritrafiť.

„Podľa mňa ti to prospeje,“ povie Marley.

Zdvihnem oči k svojej spoľahlivej kamarátke, ktorá robí všetko pre to, aby ma presvedčila a vytiahla z mojej komfortnej zóny. Viem, že to so mnou myslí dobre, ale všetko má svoje hranice. „Marley, na rovinu. Ak sa nazdávaš, že mi pomôže nejaký motivačný seminár s bandou bláznov, je to s tebou horšie, ako som si myslela.“

„Prestaň, bude to skvelé. Budeš cestovať, spoznáš nových ľudí, prídeš na iné myšlienky a vrátiš sa krásne odpočinená. Práca, osobný život aj všetko ostatné pôjde tak, ako má.“

Zagúľam očami.

„No tak, nemôžeme sa zhodnúť aspoň na tom, že potrebuješ zmeniť prístup?“ opýta sa ma a sadne si na okraj môjho stola.

„Asi,“ pripustím rezignovane.

„Nie je tvoja chyba, že si taká uťahaná. Bolo toho na teba priveľa: nečakane si prišla o manžela, staráš sa o troch chalanov a do toho sa

snažíš udržať nad vodou firmu. Je to sila. Uvedom si, že takto drieš už päť rokov od Wadeovej smrti.“

„Musíš to hovoriť nahlas? Už aj tak je to dosť depresívne,“ vzdych-
nem si.

Niektó zaklope.

„Ďalej,“ ozvem sa.

Dvere sa otvoria a objaví sa v nich Gabriel so širokým úsmevom na tvári. „Ide sa na obed, mladá dáma?“ opýta sa a pozrie na Marley. „Ahoj, Marley.“

„Ahoj,“ odpovie mu so zasneným úsmevom.

Aj ja sa naňho usmejem. „Pán Ferrara,“ pozriem sa na hodinky, „idete skoro. Do obeda zostáva ešte hodina. Domnievam sa, že sme sa dohodli na druhú.“

„Rokovanie sa skončilo skôr a som hladný. Poďme už teraz.“

Zadívam sa na očarujúceho Taliana. Je vysoký, opálený a v značkovom obleku mu to veľmi pristane. Gabriel Ferrara je newyorská celebrita, ale pre mňa je to najmä dobrý priateľ. Poznal môjho zosnulého manžela, a aj keď som sa s ním počas Wadeovho života nikdy nestretla, krátko po jeho smrti ma sám kontaktoval. Vlastní jednu z najväčších mediálnych spoločností sveta, ktorá zhodou okolností sídli neďaleko odtiaľto. Sem-tam mi poradí s prácou, a keď máme čas, skočíme spolu na obed. Nič medzi nami nie je – je to skala, o ktorú sa príležitostne opriem.

„Gabe, vysvetli Claire, že sa musí na tej konferencii zúčastniť,“ vzdychne Marley odovzdane.

Gabriel sa zamračí a prebehne medzi nami pohľadom. „Fajn. Claire, musíš sa na tej konferencii zúčastniť,“ zopakuje sucho. „A teraz sa poďme najesť. Sushi už čaká.“

Marley sa na mňa zadíva. „Hádam si nemôžeš vziať týždeň voľna a odísť do Paríža? Aspoň trochu sa venovať len sebe? Stráviť pár dní bez detí? Zatiaľ by som sa postarala o firmu. Finančná injekcia dorazila – všetko je v poriadku. Využi to a daj si pauzu.“

Ťažko si vzdychnem. Viem, že sa z toho bahna musím vyhrabať. Môj život je prázdny, úplne sa z neho vytratil elán. Býval taký divoký a bezstarostný, ale teraz mi zostala iba večná mrzutosť. Niekedy som na Wadea veľmi naštvaná, že ma tu nechal v takom chaose, a v duchu mu nadávam, akoby ma mohol počuť. No potom sa cítim previnilo, pretože viem, že by dal čokoľvek za to, aby videl svoje deti vyrastať, a že ma neopustil schválne.

Skrátka, život nie je fér.

Hovorí sa, že tí dobrí zomierajú mladí – a čo potom tí najlepší? Prečo nás musel opustiť tak skoro?

„Na tú konferenciu pôjdeš,“ dohovára mi Marley. „Nepustím ťa na obed, kým mi na to neprikývneš.“

„Tak už pohni zadkom, človeče. Jasné, dohodnuté, pôjde tam,“ pokúša sa Gabriel uťať našu konverzáciu. Keď nereagujem, rezignovane zafuní a vyvalí sa na gauč.

„Veď vieš, že ja na tie motivačné kecy nie som,“ protestujem a zdvihnem sa, aby som upratala zložky zo stola. „Tie ich reči sú úplne mimo.“

„Aj tak si myslím, že ti to prospeje, pretože ‚totálne mimo‘ je stále lepšie ako ‚totálne na mizine,‘“ vzdychne si Marley.

Horko sa uškrniem.

„To je fakt,“ usmeje sa Gabriel neprítomne, zatiaľ čo si niečo pozerá v mobile.

Ďalej spratávam veci zo stola. To je pravda. Nechcem zažiť bankrot. Odovzdane sa opriem o operadlo stoličky a stretnem sa s úpenlivým pohľadom svojej kamarátky.

„Choď a dobi si baterky. Koná sa to v Épernay v kraji Champagne vo Francúzsku, preboha. Krajšie miesto nenájdeš, Claire. Môžeš si to odpočítať z daní, takže buď zaplatíš za toto, alebo to neskôr aj tak dáš štátu – je to na tebe. Prinajmenšom si môžeš každé ráno skočiť na masáž, na gurmánskej večeri vypíť dva litre šampanského a krásne opitá padnúť do postele.“

„Épernay je krásne,“ podotkne Gabriel zamyslene. „Išiel by som tam už len pre to miesto.“